

още двама турци, които бѣха родомъ изъ Враня. Ние поискахме да имъ земеме оружието; но тие са въспротивиха, и ние бѣхме принудени да ги ударимъ, да убиеме единътъ и да нараниме другиятъ. У мъртвиятъ намѣрихме 12,000 гроша. Въ тоя сѣщи день противъ насъ бѣше испроводена една голѣма потеря, и ние бѣхме принудени да бѣгаме и да са скриеме на Врачанската-планина близо до Искарътъ. Азъ предложихъ на дружината да преминеме презъ тая рѣка, да идеме на Троянската-планина; а отъ тамъ да трѣгнемъ за Карлово, за Калоферъ, за Габрово, за Сливенъ и пр. Дружината ми са бѣше уплашила и не желаше да върви слѣдъ мене по непознати мѣста. Коста-войвода, Петаръ Пиротченинътъ и Велко изъ с. Турчинъ ми отговориха отрицателно. — »А бе, братия, защо правите така? Не ли са общахме на нашите момчета, които ще да минатъ изъ Влашко, да са намѣриме на Стара-планина? Помислѣте какво правите. Не е честно да оставяме другарите си сами.« Мойте думи не бѣха въ сѣстояние да убѣдатъ моите другари да ма послушатъ; а азъ не пожелахъ да ги остава сами и да тѣрса своите стари приятели. Ако да би са отдѣлилъ самъ, то приятелите ми би помислиле, че сме разбиени и уплашале би са.

Отдохме изново въ видинскиятъ пашалѣкъ. Когато дойдохме на Врачанската-планина, то намислихме да идеме въ Камена-Рикса. Бѣше св. Троица. Въ гореказанното село живѣеше единъ арнаутинъ, който имаше свой чифликъ. Тоя арнаутинъ са бѣше заселилъ въ Камена-Рикса въ времето на бѣлоградчишката буна. Българете ми разказаха, че тоя злодѣецъ накарвалъ хората да му